

Teisel hommikul, kui naene mehhे silmade ette sai, hùdis mees: No nùud! mis luggu sinnuga? Sa oled hopis kahwatanud. — Egga sedda ei olle mitte immeeks panna, ütles teine: pool õ läks fibbeda murre al, teine pool süddamelikko rðmo al isma unneta mòda. — Mis fibbe murre se olli? küssis mees. Ja kui ma sest ka pool teist arro saan, siis ütle ommeti, kust rðmo seltsimees sinnule tulli? Sedda tahhaksin kül heamelega teáda sada.

Ja se on sest, vastas naene, et meie armas Peter kui önnistud peigmees taggasõ on tulnud, ja et minnul wågga hea meel on selle nou párrast, mis temma ennesele on wötnud. — Kas töveste? küssis mòlder. Et se piddi Hanso tütrengi ni fermeste forda sama, sedda ei julgend mitte ükskord lota. Kas náåd, nùud meil on ommeti üks joukas rikkas minnia. — Mis mòtte peál oled sinnna? ütles naene; ei sel ormisal Ewal ei olle warrondussest ei suggugi mitte, egga sedda ei olleks temma jures ka mitte

tarmis. Temma toob kallimaid ja ülle naid prudi andi ennese kasa, kui keik rahha ning warra. — Mees seisis tük aega súggamas mòttes, waiutas Peat ja ütles siis: Kui se Jummal a tahtminne nenda on, siis et tohhi mitte se wasto tórkuda, ja et náån, kui wågga se nou, mis minna ollin wötnud, siinno süddant kippitas, siis olleks pattune assi, kui peáksin se peále seisma. Mis siis muud, kui et minna ka omma önnistamist poiale kasa-anniks pakfun. — Naene wiskas ennast pissarad silmil mehhé ümber faela, tånnas tedda, langes põlvili mahha ja lugges árdad tånnopalwe sannad Jummalale.

Oh mis rðmo öiskamist olli teisel hommikul emma kambriis kuulda, sest Peter sai seda teáda, et issa olli ennast wimaks rahhule andnud poia kõssimisse nouga. Ülle issa keesdo poeg ei olleks sedda asia mite läbbi aianud. Kui nùud olli issaga kocco sanud, finnitas issa omma sannade läbbi, et temma omma önnistamist annaks